

«Δείπνο για βλάκες»

Το έργο του Φράνσις Βεμπέρ από το Σατιρικό Θέατρο

Ο Σλάβκο Πέεφ έχει ανεβάσει παλαιότερα στο Σατιρικό αγγλικές κωμωδίες, σαν εκείνη του Κούνι, θυμάστε; Ήταν τόσο αστεία. Κωμωδίες καταστάσεων και τύπων, κωμωδίες στις οποίες το επίτευγμα του σκηνοθέτη ήταν η άρτια γενική οργάνωση, ο τρελός ρυθμός, οι τυποποιημένες κωμικές μορφές (τύποι, όχι χαρακτήρες), για τη δημιουργία των οποίων είναι αρκετό το «φιξάρισμα» κάποιων διογκωμένων κωμικών χαρακτηριστικών.

Σκηνοθεσία: Σλάβκο Πέεφ
Σκηνικά: Μίκης Λοΐζου. **Κοστούμια:** Κώστας Καυκαρίδης. **Μουσική:** Γιούρι Στούπελ. **Παίζουν:** Βασίλης Μιχαήλ, Νεφέλη Χριστοδούλου, Φώτης Αποστολίδης, Ανδρέας Νικολαΐδης, Ξένια Μιχαήλ, Χρήστος Γρηγοριάδης.

Ό,τι ακούσε εκεί, δεν φτάνει και δεν κάνει για την κάλυψη των αναγκών του έργου του Φράνσις Βέμπερ. Η σύγκριση δεν αφορά την ποιότητα, αλλά το είδος των κωμωδιών. Ο Βεμπέρ στοχεύει σε διαφορετικό είδος γέλιου απ' ό,τι ο Άγγλος συνάδελφός του και χρησιμοποιεί διαφορετικούς τρόπους για να το προκαλέσει. Οι ήρωές του δεν τρέχουν και για να μας οδηγήσουν στο γέλιο, χρειάζονται κάποιο χρόνο, περισσότερο από τα στιγμιαία περάσματα των αστείων τύπων του Κούνι.

Ένας μάλιστα είναι τελείως ακινητοποιημένος, έχει πάθει λουμπάγκο. Η δράση δεν είναι κατακερματισμένη, οι σκηνές του Βεμπέρ διαρκούν, οι διάλογοί του είναι παρατεταμένοι, η ποσότητα λέξεων ανά τη σκηνή είναι μεγάλη. Ως γνήσιος Γάλλος κωμωδιογράφος ο Βεμπέρ έχει τη γλώσσα και όχι τη δράση ως βασικό στοιχείο του έργου του. Οι χαρακτήρες βρίσκουν πλήρη αυτοέκφραση μέσα από το γλωσσικό στοιχείο. Εξάλλου, η πληθωρικότητα του γλωσσικού στοιχείου δεν είναι άσκοπη πολυλογία, επειδή μιλώντας πολύ, οι ήρωές του έχουν τη δυνατότητα να αυτοπαρουσιαστούν πολυδιάστατα, να δείξουν ποικίλες διαθέσεις, π.χ. να κάνουν τη μοναχικότητά τους κωμική ή από γελοίοι να γίνουν συμπαθητικοί.

Όλα αυτά οδηγούν στο συμπέρασμα ότι τα έργα του Φράνσις Βεμπέρ αξίζει ν' ανεβάζονται όταν προορίζονται για πολύ καλούς κωμικούς ηθοποιούς. Ηθοποιούς που και ακίνητοι κρατούν την κωμική ένταση, που ξέρουν να διεκ-

περαιώσουν υποκριτικά όλο τον όγκο του λόγου. Αλλιώς το έργο ξεθωριάζει επικίνδυνα και εκπέμπει... ασημαντότητα.

Το Σατιρικό εδώ και χρόνια βασίζεται στη θεατρική του σχολή και ανανεώνει το θιάσό του τακτικά. Η απειρία δεν είναι αμάρτημα, είναι μια εισαγωγή στη μακρά διαδικασία απόκτησης βιωματικών εμπειριών και επαγγελματικής πείρας. Έτσι τα παράπονα που σχετίζονται με την ανετοιμότητα των νέων ηθοποιών της παράστασης δεν απευθύνονται στους ίδιους, αλλά στο σκηνοθέτη. Στην προηγούμενη παραγωγή του Σατιρικού, οι «Μικρές αλεπούδες» η Νεφέλη Χριστοδούλου και η Ξένια Μιχαήλ είχαν ρόλους που σ' ό,τι αφορά τη διάρκεια της σκηνικής παρουσίας και το μέγεθος του κειμένου δεν είναι μικρότεροι από εκείνους που τους δόθηκαν στο «Δείπνο για βλάκες», αλλά στην πρώτη παραγωγή η συνύπαρξη και η συνεργασία με τους μεγαλύτερους έμπειρους ηθοποιούς, η σωστή κατανομή βαρών στην παράσταση ήταν πολύ βοηθητικές για την καλή απόδοση των νέων.

Ο Βασίλης Μιχαήλ δεν έχει το ελαφρυντικό της απειρίας. Στο «Δείπνο για βλάκες» ήταν άκεφος και ανέκφραστος στον πρωταγωνιστικό του ρόλο σαν να μην είχε την ευθύνη να σηκώσει το μισό από το κωμικό έργο της παραγωγής. Όλα όσα συμβαίνουν στο έργο (το λουμπάγκο, το κομπούζιο με τον καλεσμένο για δείπνο βλάκα,

Το Σατιρικό εδώ και χρόνια βασίζεται στη θεατρική του σχολή και ανανεώνει το θιάσό του τακτικά. Η απειρία δεν είναι αμάρτημα, είναι μια εισαγωγή στη μακρά διαδικασία απόκτησης βιωματικών εμπειριών και επαγγελματικής πείρας. Έτσι τα παράπονα που σχετίζονται με την ανετοιμότητα των νέων ηθοποιών της παράστασης δεν απευθύνονται στους ίδιους, αλλά στο σκηνοθέτη.

το μπέρδεμα με τη σύζυγο και την ερωμένη) είναι ο προσωπικός εφιάλτης του ήρωά του. Η κεντρική φιγούρα του έργου έπρεπε να δημιουργηθεί με περισσότερη υποκριτική φαντασία, πρωτοβουλία και αυτενέργεια.

Ο συμπρωταγωνιστής του Φώτης Αποστολίδης χειρίζεται καλά το λόγο του Βεμπέρ έτσι ώστε η κωμικότητά του να απελευθερώνεται. Συμπαθής στην παραξενιά του, ο γρουσουζής ήρωάς του τραβά την προσοχή του κοινού πάνω του μακριά από τις λιγότερο πετυχημένες περιοχές της παράστασης. Ο Μίκης Λοΐζου και ο Κώστας Καυκαρίδης, ο σκηνογράφος και ο ενδυματολόγος της παράστασης αντίστοιχα, έχτισαν και έντυσαν το έργο φτάνοντας σε καλό αποτέλεσμα.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ